

af Militærudgifterne, og da Regeringen heller ikke selv paatænker at stille et saadant Forslag, er det usandsynligt, at nogen Forøgelse af land-, sø- og luftmilitære Udgifter vil indtræde i Danmark i de 2 Aar, som følger efter den næste Finansperiode."

Der er i dette Svar, der findes som Bilag til Betænkningen, en Ting, som i alt Fald ikke kan siges at være helt korrekt, efter hvad der er foregaaet i Militærkommissionen; men den højtærede Udenrigsminister har meddelt mig, at dette er blevet rettet, idet man i Stedet for „forskellige Forslag“ siger „et Forslag til en ny Militærordning“. Dermed er dette Spørgsmaal jo bragt ud af Verden. Men overfor hele det Svar, som Ministeriet saaledes ønsker at give paa den Henvendelse, der er sket til Danmark, tør jeg maaske have Lov til at sige, at Svaret synes mig at være velvilligt, men undvigende. Velvillien er jeg tilfreds med; den undvigende Karakter tiltaler mig ikke. Det er nemlig ikke meget, der siges i dette, at det ikke er sandsynligt, at der vil blive en saadan Udgiftsforøgelse, thi eet Parti har stillet Forslag, og intet Parti har stillet Forslag om at gaa højere op. Jeg ved ikke, om man deri kan se en Tilkendegivelse af, at den højtærede Regering nærer et varmt Ønske om at se det Forslag, der er stillet af et enkelt Parti, gennemført. Dette Forslag er stillet af det radikale Venstre, og det skulde naturligvis glæde mig meget, om man fra Ministeriets Side ligesom gaar ind derfor; men jeg tør efter mange Erfaringer ikke være saa optimistisk at vente dette. Jeg ser ogsaa, at den højtærede Udenrigsminister ryster paa Hovedet. Men naar dette ikke er Tilfældet, er der rigtignok et meget ringe Grundlag for Svaret, selv om der dertil føjes, at heller ikke Ministeriet har tænkt sig at stille saadanne Forslag, da det overhovedet ikke er ventet, at man fra Ministeriets Side skulde stille Forslag i Militærkommissionen.

Imidlertid: det synes mig altsaa, at Svaret ikke er tilfredsstillende med Hensyn til den kommende Militærordning. Det forekommer mig, at der ogsaa er den Mangel deri, at det meget vel kan tænkes, at Militærudgifterne faktisk forøges under den bestaaende Militærordning i Løbet af de to Budgetaar, som her er Tale om, hvis det ikke lykkes at faa en ny Ordning, før det første af disse indtræder. Og i den Henseende kan det ikke nægtes, at den Bevægelse, der for Tiden foregaar, kan give nogen Grund til Bekymring. Den

nuværende højtærede Regering modtog i Arv en Finanslov, hvor Militærudgifterne var beregnede til 60 Mill. Kr. Den højtærede Regering har i Aar med Tilslutning i dette Ting gennemført en Finanslov, hvor Udgiften er beregnet til 67 Mill. Kr., altsaa 7 Millioner højere end det foregaaende Aar. Dette er det foreløbige Resultat med Hensyn til dette Budget af den Virksomhed, som udfoldes af den højtærede Forsvarsminister under det Motto, jeg ser, han har benyttet for nylig: „Vi sparer selv med Hensyn til Militærudgifter“. Paa Budgettet har man da ikke mærket Resultatet deraf. Ganske regelmæssigt, ligesom af sig selv, er Udgiften der blevet højere. Nu haaber jeg, det maa blive bedre paa Regnskabet, og der er jo noget Haab derom, thi der er Forhaabning om, at den højtærede Forsvarsministers Bestræbelser for at spare vil blive understøttet af de vigende Priser, som gør det muligt i kommende Tider at bruge mindre, end man her har regnet med. Men allerede af disse Tal vil det være klart, at der i selve Henvisningen til en ny Militærordning ikke ligger noget tilfredsstillende Svar paa det Spørgsmaal, der af Folkenes Forbund er rettet til Danmark i denne Sag.

Jeg for mit Vedkommende kunde ønske, at man overfor dette Spørgsmaal gav et ganske klart og afgørende Svar derigennem, at den højtærede Regering forelagde for Rigsdagen et Forslag til Beslutning, gennem hvilket Danmark ligeoverfor Folkenes Forbund paatog sig en udtrykkelig Forpligtelse til at følge den Opfordring, der igennem Delegeretmødets Beslutning er rettet til de forskellige Stater. Hvis man ikke kan bevæge den højtærede Regering og dens Flertal til at gaa saa vidt, at de paatager sig en direkte Forpligtelse dertil, vilde jeg dog ønske, at man gennem en Rigsdagsbeslutning paa Forslag af Regeringen fastslog sin Villie dertil i Stedet for dette vage, ubestemte, som Svaret, som det nu foreligger, i Virkeligheden indeholder. Det er mig ikke muligt at se, hvilken Betænkelse der fra den højtærede Regerings Side kan være derimod. Det forekommer mig, at vi i Øjeblikket staar saa højt med Udgifterne paa det militære Omraade, at den højtærede Regering uden Bekymring kunde paatage sig Forpligtelsen til i de følgende Aar ikke at komme højere.

Jeg nævnte før, at vi paa indeværende Aars Finanslov har bevilget 60 Mill. Kr. til militære Foranstaltninger, og paa det Tillægsbevillingslovsforslag, hvis Behandling